

UKRAINIAN LABOR NEWS

Published semi-weekly by The Ukrainian Labor News Ass. Inc. Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man. Subscription \$4.00 a year. Telephone: St. John 1465

“УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

Число для робочого класу — виходить два рази в тиждень. Виданням Видавничого Товариства Українських Робітничих Вістей. Передплата \$4.00 на рік. Редакція за оголошення не відповідає. Редакція рукописів не звертає.

ПОВАЖНІ І РІЧЕВІ.

Орган петлюрівсько-пісудських і платонівсько-асирійських комбінатів “Укр. Гол.” ч. 30, говорючи про те, які газети йому найбільше до вподоби і чому, пише: “Найкраще мені подобався “Вперед”. В нім нема лайки, нема пустих фраз. При читанні його відчуваєш ширість і совістність людей, що там пишуть. Говорять прилично і річково. Не літають в хмарах на словах гучних фраз. Зміст “Впереду” завжди здоровий. — Бий тебе сила Божа, ще не чула, шоби свиня збудуло біла, — каже баба Палажка в оповіданню Нечуя Левицького. До сєї пори ще ніхто не чув, шоби орган православія, та ще такий, що недавно витирає передково чорносотенних погромників — царських архиєрів, так хвалячи соціалістичну газету. Се вже щось надзвичайного. В сїм мусьє бути якась причина: або православие заразило сї соціалізм, або “соціаліст” з “Впереду” пішли до Платона сповідати ся.

де він знайде собі тепер місце, де він голову свою прихлонить? Дивимо ся, аж сїд Безпалків віднайшов ся на сторінках “Впереду”. “Зразу... відчуває ся ширість і совістність людей”. Тільки віденський “Український Прапор” з 27. червня с. р. написав чомусь слідує: “Львівський “Вперед” одержав з державної скарбниці на пропаганду міліонові субсидії, за які два провідники соціалістичної партії купили у Львові три каменії привул. Осолінських”. (“Вперед” до нині сего не заперечив, хоч від згаданої нотатки в “Укр. Прапорі” минуло кілька тижнів.) Отаке “нема пустих фраз”, “говорить прилично і річково”, але що до совісті то, дійсно, її треба мірити на свистуницько-грекоправославно-елеваторську мірку. В заложений “Укр. Гол.” греко-православній шпощі знаходять собі приют Асирії, Румуни, а у “Впереді” збанкрутовані петлюрівські “міністри” і — своєю своєю познаша. Але “У. Г.” подобаєть ся не лише “Вперед”. Ось що він каже про другу петлюрівську газету, віденську “Волю”: “Побіг “Впереду” я ставлю “Волю”. Зміст її — що правда відмінний... однакж тон завжди поважний і статі, що торкають ся найнекучіших нині справ, писані загалом з розсудком. Лайок нема. Таку газету хочеть ся читати”. Хочеть ся, чи не хочеть ся читати, але коли друкують, тож треба часом і прочитати. І так беремо ч. 3 тої “поважної” газети і читаємо: “Один лист пана Винниченка... Другий лист пана Грушевського... Обидва особи досить відомі... Коли почала ся революція — спочатку російська, а потім і українська — обидва метали ся десь на чолі українських революційних сил”. Винниченко і Грушевський в редакторів “Воля” лише: — “мотаили ся десь на чолі”. — “Тон завжди поважний”. Далше “Воля” пише: “Пан Винниченко, сей справжній “маніяк-честолюбєць”, обвинувачує Поляків у тому, що вони винищують всю українську культуру в Галичині, винищують людей — хоробами, розстрілами... Може се й так, може й ні. Алеж в сему твердеженою ховаєть ся брехня — найбільша, найидіотніша брехня, бо вона вкрита мовчанкою”. “Поважний тон”, правда? Як він, отой Винниченко, що підчас революції на Україні “дєсь там мотав ся”, як він сміє отак на “наших” союзників, польську шляхту, казати, що вона винищує укр. культуру, винищує і людей в Галичині? “Як справжній брехун-віртуоз, пан Винниченко співає славу московським катам”, — пише далше “Воля”. “Поважний тон... Таку газету хочеть ся читати”, каже “Укр. Гол.” Може хочеть ся чути, що каже ся “поважні” і мила шершо редакторам “Укр. Гол.” газета про М. Грушевського? Ось що: “Тепер до листа пана Грушевського! В першому уступі пан Грушевський згадує про ту проблематичну українську національну буржуазію, яка в чужі криваві руки віддає ініціативу й право бузлюдівня, учинив над собою гаракрії. Але ось відбуваєть ся у Львові соціал-демократичний зїзд, а на нему представляєть ся і реферує екс-“міністер” Темницький... “Вперед” каже: “товариш” Темницький... Дуже “прилично” річково говорять і вперодній “Укр. Гол.” каже, що вони “пустих фраз” не говорять. Недавно оповіщало ся, що навіть “міністер” Безпалко подав ся до “дімїсїї”. За його вірну польський шляхті службу, ніхто навіть добрим словом його не споминує. Здавало ся, де-ж він; положивший стільки “праці” при запродуванні Волині. Подія в Галичині польський шляхті,

шляхті, румунських бояр і царських генералів та поміщиків — кривавими, погнав за те в “наукові шахраї”. За те, що Грушевський не називає рук большевників, тобто рук російських і українських працюючих мас — кривавими, — віденська “Воля” називає його “шахраєм”, “зрадником”, а “Укр. Гол.” каже, що в тої газеті: “тон дуже поважний... таку газету хочеть ся читати”. Та послухаймо далше сего “поважного тону” “Воля”: “Ви пишете, пане старий, білоробородий професоре, що Петлюра авантюрист і що він був вигнаний з української землі своїм народом... Вигнаний?! Українським народом?!” Петлюра, який з невеликими, порівнюючи, силами (чому-ж то з невеликими, коли населенє України вносить 40 мільонів і всі стояли за Петлюрою?) боров ся проти кількато-тисячної московської большевиської армії а потім еше проти лєнінської, був вигнаний з України Українцями?! Гай, гай, пане професоре! Чи не сором вам отакічки підмазувати ся... Се ви, пане професоре, зі своїм співробітником паном Винниченком, авантюристи. Але-ж ви ще, навіть, більш ніж авантюристи: Ви — невідатні люди! ... як той дурний Ладко мовіє бабусиної казки, він співає еше тоді, коли треба плакати; плачете — коли треба сміятися”. Значить, Грушевський з Винниченком плачуть тоді, як Поляки руйнують Київ, а то якраз треба, шоби вони з “Волею” сміили ся... Далше каже “Воля”, що коли ся Україна “буде шанувати і память тих, що поклали за неї своє житє... А вас, пане професоре, з паном Винниченком, вона запише на своїй жалобній скрижалі як зрадників батьківщини”. Ось такі “гимни” співає віденська “Воля” не тільки Винниченкові, як комуністю, але й Грушевському, тому старому Грушевському, котрий до сї пори був цілим українським національним богом, тому, котрий, дійсно, ціле своє житє працював для тих, котрі тепер називають його “дурним Ладком”, лише за те, що він не захотів окривити рук своїх зрадою в користь польської шляхти. І нині вже та псевдопатріотична зрєя, що опинила ся перед помстою працюючих мас України по віденських кляврях, бодай має на стільки “чесности з собою”, що — що має на умі, те і на язичі. Але тутешня чорна сотня навіть і на те не може спротивити ся. Вона лише ізду угла вихваляє підлібними, обдєльними словами старокареву зрадницьку, львівську пресу, кажучи: “Тон поважний... статі писані з розсудком. Лайок нема. Таку газету хочеть ся читати”. Значуємо також, що всі вище наведені цитати з “поважної” віденської газети “Воля” взяті лише з одної “статї” чи “фейлетона” п. и. “Брєхня”.

МАНІФЕСТ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО З'ЇЗДУ РАД РОБІТНИЧІХ, СЕЛЯНСЬКИХ І ЧЕРВОНО-АРМЕЙСЬКИХ ДЕПУТАТІВ.

Селянам, робітникам, козакам червоної армії і всім працюючим України.

Нам навязали нову війну. Проти нас пішли походом польські пани. В тяжкій боротьбі з нашими віковими гнобителями ми розбили кайдани неволі і вирвали ся з ярма. Земля, котру віками поливали своїм потєм наші предки, Україна наша зруйнована, земля на котрій трудили ся ми самі, стала нашою. Російські й українські поміщики прогнані нами. Угольні копальні, фабрики, заводи, що перед сим належали белгійським, французьким і иншим чужостороннім купцям, стали власністю робітників і селян України. Цукрові заводи, млини, садиби, кінські заводи, молочарські господарства — все се переходить у власність працюючих України. Але з сїм ніяк не хочуть примирити ся наші бувші гнобителі. Українські поміщики розбиті, але вони не скоряють ся, вони не хотять примирити ся зі своєю долею. Вони владють ся за допомогою до побратимів, поміщиків чужих країв. Вони кляються ся в ігри генералам та богачам тих країв, де кождо владі знахадять ся ще капіталісти і просять вивести їх з біди. Головним отаманом української шайки поміщиків, у котрих ми відняли землю, являєть ся пан Петлюра, генерал і головнокомандуючий над українськими військами, як він себе величає. Ви добре пам'ятаєте, товариші, як сей генерал Петлюра привів сплчатку на Україну Німців, і спланих катом Вільгельмом, бувшим германським царем. Коли се йому не вдалося, коли робітники і селяни України прогнали чужинецькі війська, генерал Петлюра запродав ся російським поміщикам на чолі з відомим гетьманом Скоропадським, який вів війну в українських землях, розстрілював і вбивав — направо й наліво — робітників та селян України. За недовідки з панського стола Скоропадського, за шматочок влади, котрою Скоропадський мусів поділити ся з Петлюрою та його бандою, петлюрівській годні були продати цілу Україну. Коли вибухла в Німеччині революція і Вільгельма з його шайкою прогнали, пан Петлюра вклонив ся до ніг французьким генералам, дриїв французькі і англійські пароплави до берегів Чорного моря і потім добив ся висадки на українські землі міжнародного зброду білогвардійців, Греків та Румунів. Тепер англійські і французькі робітники не дозволяють своїм буржуазним урядам посилати війська проти робітників і селян України та Росії. Та українські поміщики з своїм провідником Петлюрою не журять ся. Вони знайшли нового захистителя, вони звернули ся до польських панів і зробили з ними угоду. Польські білогвардійці повинні “вивільнити” Україну і за те кождо третині української землі дають ся їм, шоби перейти до рук польських магнатів, дві третини української землі мусить перейти до рук українських поміщиків. “Генерал” Петлюра, що спочатку привів на Україну Німців, потім гетьмана Скоропадського, потім французьких грецьких і румунських розбійників, тепер відкладає двері нашої країни ясновельможним розбійникам, польським панам. Похід почав ся. Кров летить ся ріками. Польські пани, підтримані зрадниками-петлюрівцями захопили Київ, захопили Житомир, Винницю, Ванярку намагають ся врятувати все слабше та глибше, в саме серце нашої України. Всюди де ступила нога польського пана і польських білогвардійських полчищ — там ти дезертирив, ми повинні вичистити Україну від повстанської хороби. Ми переможемо. На наших боці право. Польські робітники і польські селяни за нами. Польські селяни чекають тої радісної хвилі, коли наша червона армія допоможе їм поводити польських панів і відняти у польських поміщиків землю. Польські робітники через усі фронти посилають братерський привіт українським і російським робітникам, простигають до них руки і готують ся допомогти в боротьбі нам: Польські робітники і селяни наші брати. Польські пани наші закляті вороги. Як тільки наша слава червона армія нанесє перший переможний відпир полякам польських панів, в Польщі побільшить ся революційний рух серед селян і робітників. Революційна пожежа обійме всю Польщу. В огні сей пожежі згине на віки сїла польських панів, згине наше грошеоловство, подість, людожерство. Робітники і селяни всього світа всією душею по нашому боці, на боці українських і російських селян і робітників, котрі борять ся за свою долю, за свою землю, за свою владу, за свій народ. Співчуть робітники і селяни усього світа зі всіх країв несеть ся до нас. Будувмо-ж гідними свого співчуття. Хай знають розбійники польські пани: вони піднявши меч проти українських робітників і селян, від меча загинуть. Війна динчить ся тим, що Польща зробить ся радянською. Приєднано ся не складати зброї до того часу, поки на нашій українській землі залишить ся хоч один польський пан. Заприсягнемо ся борити ся до останньої краплини крові, до того часу, поки нашу землю буде топтати хоч один білогвардійський салдат. Польські пани — наш останній ворог. Перемігши польських панів, ми переможемо на завжди Зрадників - петлюрівців готових продати ся кождому, хто їх купує. Закріпліайте фронт, та закріпліайте і тил. Будуйте міцні радянські організації. Завадьте справжню робітничо-селянську дисципліну. Не дозволяйте свавольства нікому. Пам'ятайте, ми стоїмо перед великим іспитом. Умерти, чи перемогти польських панів — такий се вибір, що стоїть перед Україною. Радянська Росія поспішає до нас на поміч. Країні радянські поляки, що розбили генералів Колчака, Оденіка, Денкіна, перемігши тепер на Україну. Російські робітники і селяни поспішають до нас на поміч. Братська спілка наша з робітничо-селянською Росією ще більше скріпить ся і загартує ся в боротьбі. Всеукраїнська Рада Робітничих, Селянських і Червоно-армієвських Депутатів послала братерський привіт чесним працівникам робітникам і селянам Польщі, які стоять під гнобленєм польських панів. Всеукраїнський Зїзд Рад проголошує: Хай живе Радянська Україна! Хай живе Радянська Польща! Хай живе братерство народів всього світа! Смерть польським панам, смерть гнобителям народу!

ДО РОБІТНИКІВ ВСТІ КРАЇВ.

Від 18. до 21. мая 1920 р. в місті Харкові, в столиці Робітничо-Селянської Української Радянської Республіки, засїдав 4. Всеукраїнський Зїзд Рад Робітничих, Селянських і Червоно-армієвських Депутатів. На сьому зїзді було присутних біля 800 делегатів, що представляли багато мільонів працюючих селян, робітників і червоно-армієвців України. Головним питанням, над яким радили зїзд, було, розумієть ся, питанє про ту безчесну війну, яку польська буржуазія, підбитувана міжнародним капіталом, виповила молодій радянській республіці. 4. Всеукраїнський Зїзд Рад звернув ся з маніфестом, котрий ми отсим по радіотелеграфі подаємо до відомої робітникам всього світа. На зїзді був присутній голова Виконавчого Комітету Комуністичного Інтернаціоналу, котрий від імені всіх пролетарів, що входять в Комуністичний Інтернаціонал, обіцяв українському працюючому народові всю ту поміч, на яку в своїй справедливій війні проти жадної банди експлуататорів-цїлком в праві рахують працюючі маси України. Ми, переконані, що в сьому питаню Виконавчий Комітет Комуністичного Інтернаціоналу висказав думку пролетаріату всього світа, що бореть ся проти імперіалістичної інтервенції. 4. Всеукраїнський Зїзд Рад користував ся всім впливом, шоби підкреслити вірність робітників і працюючих селян України прапорів Комуністичного Інтернаціоналу. Комуністичний Інтернаціонал користуєть ся серед робітників і працюючих селян України необмеженим впливом. Не тільки Комуністична Партія большевиської України (К. П. У.), але і всі прочі партії і групи заявляють про своє бажанє належати до Комуністичного Інтернаціоналу. Вє до одної подітничі групи України змобілізували своїх членів і віддали їх у розпоряджєніє воєнних властей для оборони Радянської України проти походу польських панів. В Центральній Виконавчій Комітет Радянської Республіки України увійшли представники всіх партій України, а також бувший голова Української Народної Республіки В. Винниченко, що тепер признає радянську владу. Всі члени зїзду мобілізували і віддали себе в розпоряджєніє воєнних властей для праці на війну проти польських білих військ. Ентузіазм зїзду при прийнятю всіх сих ухвал був не до описаня.

Подаючи все се до відомости робітників всіх країв, Виконавчий Комітет Комуністичного Інтернаціоналу твердо переконаний в тому, що робітники всіх країв виконують свій обовязок і допомагають Українській Радянській Республіці оборонити себе від наїску міжнародної буржуазії. Виконавчий Комітет Комуністич. Інтернаціоналу. 26. мая 1920.

Положенє в Італії.

ОДЕСА, 26. липня. — Після слів прибувчих з Італії, економічне становище Італії під сей час таке, що свій ратунок вона бачить лише у відновленю торговельних звносів з Росією, від якої вона сподіваєть ся дістати: хлїб, сирівці. Діючімі заявив в парламенті, що він буде прямувати до заключєня мира з Совітською Росією. Можна сподівати ся в найближшій часі важних змін в Італії. Коли не можна з певністю говорити про революційний переворот в найближшій часі, то всетаки не ма жадного сумніву, що незадовго в Італії кождо владі стануть праві соціалісти.

Відкрито конгрес III. Інтернаціоналу.

Відкрито конгрес III. Інтернаціоналу відкрито в будинку біржі виставою величезної містерії, яка зображає “Боротьбу двох світів”. У виставі взяло участь 6.000 осіб.

Заворушення в Сирії.

На Сирії підчас соціалістичних маніфестацій прийшло до заворушень, в яких убито 4 особи і кільканадцять ранено.

Поларунок Італійців України.

ОДЕСА, 26. липня. — Італійські парходи приставили до Одеси велику партію медикаментів, хірургічних приладів, вати вартістю більше як на 2,000,000 франків. Більша частина надісланого є поларунок Італійського Червоного Хреста, який допомогає населєню України тих місцевостей, де відбуваєть ся потреба в них. Надіслані медикаменти є лише перша ластівка в справі допомоги, яку хоче подати Совітській Росії і Радянській Україні Італійський Червоний Хрест. Під сей час Італійський Червоний Хрест поставив собі за завданє помагати червоній армії, організуючи численні відділи лікарів та санітарів, яких маєть ся відправити до Росії і на Україну.